

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1XOboE/13/2017
Identifikačné číslo spisu: 8205205970
Dátum vydania rozhodnutia: 18.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8205205970.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnej: Q. D., nar. XX. E. XXXX, trvale bytom D., o vymoženie 254,93 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Er/579/2005, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 3CoE/163/2012, 3CoE/164/2012-65 z 10. apríla 2013 vo výroku potvrdzujúcom uznesenie Okresného súd Bardejov č. k. 1Er/579/2005-33 z 19. apríla 2012, takto

rozhodol:

- I. Konanie o odvolaní oprávnenej z a s t a v u j e .
- II. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- III. Dovolanie oprávnenej o d m i e t a .
- IV. Povinná m á voči oprávnenej n á r o k na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 1Er/579/2005-33 z 19. apríla 2012 exekúciu vedenú na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia, vyhlásil za neprípustnú a zároveň zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania súdu (ďalej aj „Exekučný poriadok“). Ďalším výrokom zamietol návrh oprávnenej na zmenu súdneho exekútora. Vychádzal zo zistenia, oprávnenu predložená notárska zápisnica obsahuje vyhlásenie advokáta Mgr. Tomáša Kušníra, ktorý v mene povinnej vyhlásil, že v plnom rozsahu uznáva dlh povinnej voči oprávnenej čo do základu aj výšky a v prípade jeho neuhradenia v určenej lehote súhlasí s tým, aby notárska zápisnica bola použitá ako exekučný titul podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že oprávnená ako veriteľ a povinná ako dlžník uzavreli dňa 18. januára 2005 zmluvu o úvere, ktorej súčasťou bolo aj splnomocnenie pre Mgr. Kušníra na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Podľa názoru súdu je uvedené splnomocnenie neplatné, a to hneď z niekoľkých dôvodov. Predovšetkým, plnomocnenstvo bolo udelené v čase, keď ešte žiadny dlh neexistoval, a teda nebolo zrejmé, či vôbec a ak áno, kedy a v akom rozsahu dlžník poruší svoj záväzok splácať dohodnutý úver. Dlžník sa tak vopred

vzdal svojho práva na uznanie alebo neuznanie dlhu v dobe, keď ešte nemal a ani nemohol mať vedomosť o jeho prípadnom vzniku a výške. Predmetné splnomocnenie je neurčité, a preto absolútne neplatné.

2. Ohľadom úverovej zmluvy, uzavretej medzi oprávnenou a povinnou, dospel súd prvej inštancie k záveru, že sa jedná o „typovú zmluvu“ v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa), t. j. o „zmluvu, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.“ Takáto typová zmluva nesmie v zmysle § 23a ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa obsahovať „neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi“. Súdu je pritom z jeho úradnej činnosti známe, že veriteľ rovnaký formulár zmluvy s rovnakým inkorporovaným plnomocenstvom používal opakovane v mnohých prípadoch, takže je zrejmé, že predmetné splnomocnenie nebolo individuálne dohodnuté a nevyjadruje skutočnú vôľu dlžníka tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navyiac zakladá nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán na škodu spotrebiteľa a je aj v rozpore s dobrými mravmi. Tým, že advokát Mgr. Kušnir v notárskej zápisnici sám určil lehotu, dokedy má byť dlh zaplatený, na čo nemal oprávnenie, v skutočnosti nehájl záujmy dlžníka ako splnomocniteľa, ale záujmy veriteľa, a teda konal v rozpore s ustanovením § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zastupovať iného nemôže ten, ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

3. Napokon súd prvej inštancie poukázal aj na to, že najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá na nútený výkon povinnosti v nej uvedenej. V prejednávanej veci mal za povinnú pri spisovaní notárskej zápisnice konať advokát, ktorý mohol mať o povinnej v čase prijatia splnomocnenia len takú vedomosť, že je v omeškaní s peňažným záväzkom. Okrem toho je predmetné splnomocnenie tiež v rozpore s ustanoveniami § 558 Občianskeho zákonníka, resp. § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorých môže byť uznaný iba v čase uznania existujúci a čo do výšky určitý záväzok. V čase udelenia splnomocnenia povinnou, ktoré bolo súčasťou úverovej zmluvy, však nebolo a ani nemohlo byť zrejmé, či povinnej v budúcnosti vznikne z tohto úveru dlh a v akej výške. Splnomocnenie, ktoré povinná „udelila“ pri podpise zmluvy za účelom uznania jej dlhu voči oprávnenej, je z vyššie uvedených dôvodov, ako aj pre zrejmé obchádzanie zákona, neplatným právnym úkonom a aj uznanie dlhu na základe takto udeleného splnomocnenia je absolútne neplatným právnym úkonom. Za absolútne neplatnú v mnohých jej ustanoveniach (pre rozpor s dobrými mravmi, ako aj pre nesúlad s ustanovením § 23a ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa) označil súd prvej inštancie tiež samotnú úverovú zmluvu, z ktorej oprávnená vyvodzuje vznik vymáhaného nároku. Z uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že oprávnenou vybraný splnomocnenec v notárskej zápisnici uznal aj od počiatku neexistujúce záväzky povinnej.

4. Keďže splnomocnenie, na základe ktorého bola spísaná notárska zápisnica, je neplatné, ani samotná notárska zápisnica nemôže byť platná. Takáto notárska zápisnica nie je verejnou listinou o právnom úkone (uznaní dlhu povinnej) a ani spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého možno viesť exekúciu. Vedená exekúcia je neprípustná a ako taká musela byť súdom zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku.

5. Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) druhou výrokovou vetou uznesenia č. k. 3CoE/163/2012, 3CoE/164/2012-65 z 10. apríla 2013 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej aj „O. s. p.“). Ďalším výrokom zamietol návrh oprávnenej na prerušenie konania. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že oprávnenou predložená notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom (listinou o uznaní dlhu povinnej), a to pre neplatné splnomocnenie na strane povinnej osoby. Zdôraznil, že pri zastupovaní povinnej pri spisovaní notárskej zápisnice došlo k zjavnému porušeniu zákona, keď za povinnú uznala záväzok osoba, ktorej záujmy sú v rozpore so záujmami zastupovanej (povinnej). Aspekt

zjavnosti vyplýva už len zo samotnej skutočnosti, že oprávnená predformulovala meno zástupcu vo formulárovej zmluve, a teda nešlo o výber zástupcu zo strany povinnej. Keďže ustanovenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka), išlo o neplatnosť absolútnu, pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti. Právny úkon urobený zástupcom nespĺňajúcim podmienky upravené v ustanovení § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Ak v prejednávanej veci advokát Mgr. Kušnir nedisponoval platným plnomocenstvom, nemohol v mene povinnej uznať dlh a vysloviť súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Notárska zápisnica predložená oprávnenou nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, keďže bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď po vyhlásení exekúcie za neprípustnú túto zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku.

6. Návrh oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, odvolací súd zamietol s odôvodnením, že v prejednávanej veci nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únieového práva.

7. Proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove - vo výroku zamietajúcom návrh na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie - podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), napadnuté rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

8. Proti uzneseniu odvolacieho súdu - vo výroku potvrdzujúcom uznesenie Okresného súdu Bardejov č. k. 1Er/579/2005-33 z 19. apríla 2012 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení - podala oprávnená tiež dovolanie, v ktorom uviedla, že: 1. súdy oboch inštancií rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), 2. súdy opätovne konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 3. oprávnenej sa odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že súdy nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 4. konanie súdov je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a 5. napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

9. Zo spisu vyplýva, že odvolanie oprávnenej bolo podané 17. mája 2013 a dovolanie 21. mája 2013. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 C. s. p.). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 C. s. p.).

10. S účinnosťou od 1. júla 2016 bol tiež novelizovaný Exekučný poriadok (zákonom č. 125/2016 Z. z.

o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov), keď za § 9 boli vložené nové § 9a a § 9b, ktoré upravujú použitie ustanovení Civilného sporového poriadku v exekučnom konaní. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha vecí nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Podľa § 9a ods. 4 Exekučného poriadku, na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy vecí nevyplýva inak.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

12. Podľa § 161 ods. 1 C. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Podľa odseku 2, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

13. Jedným z neodstrániteľných nedostatkov procesných podmienok, ktoré spôsobujú, že súd musí konanie zastaviť, je nedostatok funkčnej príslušnosti (ktoréhokolvek) súdu na prejedanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdov. Keďže oprávnená svoje odvolanie podala ešte 17. mája 2013 a podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 C. s. p. platí, že konanie začaté do 30. júna 2016 na funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo, Najvyšší súd Slovenskej republiky svoju funkčnú príslušnosť na konanie o odvolaní oprávnenej skúmal v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase začatia odvolacieho konania. Dospel pritom k záveru, že nie je funkčne príslušný na prejedanie podaného odvolania oprávnenej a zároveň neexistuje zákonný dôvod na postúpenie veci inému (funkčne príslušnému) súdu.

14. Uvedený záver vyplýva zo znenia prvej vety § 201 O. s. p., v zmysle ktorej platilo, že účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Na konanie v prvom stupni boli v zmysle § 9 ods. 1 O. s. p. zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodovali ako sudy prvého stupňa: a) v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b) v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c) v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.). Krajské sudy boli tiež funkčne príslušné na rozhodovanie o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov (§ 10 ods. 1 O. s. p.), zatiaľ čo Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O. s. p.).

15. V zmysle procesnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 je teda Najvyšší súd Slovenskej republiky funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa. Prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (viď § 9 ods. 2 O. s. p.).

16. Rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávnenej na prerušenie konania, vydané po začatí odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho a takéto rozhodnutie nie je možné napadnúť odvolaním (§ 201 O. s. p. a contrario). Vzhľadom k tomu, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejedanie odvolania oprávnenej nie je daná, Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu odvolacieho súdu zastavil bez toho, aby preskúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia (§ 161 ods. 2 C. s. p.).

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného

dovolacieho konania (ďalej aj „dovolací súd“), ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka exekučného konania, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., následne skúmal, či je dôvodný návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

18. V zmysle návrhu oprávnenej mal dovolací súd predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie prejudiciálne otázky nasledovného znenia:

„1/ Je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku považovať aj jednostranný právny úkon spotrebiteľa, ktorý má možnosť kedykoľvek odvolať a ktorým dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal v rámci zmluvy o úvere dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva, a na tomto základe zamietnuť exekúciu pohľadávky plynúcej z tejto zmluvy?

2/ Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujú vnútroštátne procesné aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni reálnej vymožitelnosti existujúcej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?“

19. Svoj návrh na prerušenie dovolacieho konania oprávnená odôvodnila tým, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť, posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníci konania boli zbavení právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu úniového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

20. Obligatorne prerušenie konania na účely podania prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie upravuje aj Civilný sporový poriadok, a to v ustanovení § 162 ods. 1 písm. c/, podľa ktorého súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, t. j. podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodný článok 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva). Podľa § 438 ods. 1 C. s. p. je toto ustanovenie možné primerane aplikovať aj v dovolacom konaní.

21. K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť uznesenia z 22. augusta 2013, sp. zn. 4Cdo/24/2013, z 21. augusta 2013, sp. zn. 5ECdo/40/2013, z 26. júla 2013, sp. zn. 2ECdo/63/2013, z 9. júla 2013, sp. zn. 4Cdo/326/2012 a z 3. júla 2013, sp. zn. 3Cdo/34/2013, na ktoré dovolací súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

22. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p. časť vety pred bodkočiarkou) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

23. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania oprávnenej posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď oprávnená toto dovolanie podala. S prihliadnutím na dátum podania dovolania (21. mája 2013) dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania oprávnenej neaplikoval ustanovenia novely Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenej zákonom č. 353/2014 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2015,

konkrétne ustanovenie § 237 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého dovolanie podľa § 237 ods. 1 O. s. p. nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku. Dovolací súd napriek absencii prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2015, v zmysle ktorého by právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred nadobudnutím účinnosti predmetnej novely, mali ostať zachované, považoval tento svoj postup za súladný s ochranou legitímnych očakávaní dovolateľky (ako súčasti práva na spravodlivý proces), že spôsob prejednávania jej dovolania sa bude riadiť právnou úpravou platnou v čase začatia dovolacieho konania.

24. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky - viď konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Oboer/216/2014, 1Oboer/235/2014, 1Oboer/253/2014, 1Oboer/287/2014 a 1Oboer/297/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne, a preto ďalšie dôvody už neuvádza (§ 452 ods. 1 C. s. p.).

25. Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd tvrdených dovolateľkou (§ 237 písm. a/, d/, e/, f/ O. s. p.) a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v § 237 O. s. p., pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 O. s. p., dovolací súd podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol dovolanie oprávnenej ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

26. Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť a vznikla jej povinnosť nahradiť povinnej trovy tohto konania (§ 256 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p.). Povinnej ako úspešnej účastníčke dovolacieho konania vznikol voči oprávnenej nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania povinnej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

27. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.